

Haben Sie das Eden gesehen

eli Dipsi,
I love you
megamuch

Kuvat ja teksti: Benjamin Bergman -
Tommi Musturi

Tänä vuonna Comic meets Theateriksi ristitty, Saksan Hallsessa järjestettävä tapahtuma on paikallisen kesäkauden avaava taiteiden festivaali. Sen päämääränä on tarjota ennen toista maailmansotaa rakennetun Thalia-teatterin puitteissa ja sen välittömässä ympäristössä musiikkia, luentoja, työpajoja sekä taidenäyttelyitä. Yhdessänpäiväisen Comic meets Theater -festivaalin ohjelma kattoi tänä vuonna muun muassa sarjakuvamaratonin ja Puppemastaz-nukkeperformanssin. Eden-projekti osallistui festivaaliin tekemällä teatterin kupeessa ensi kertaa live-maalauksia vaihtuvan yleisön edessä.

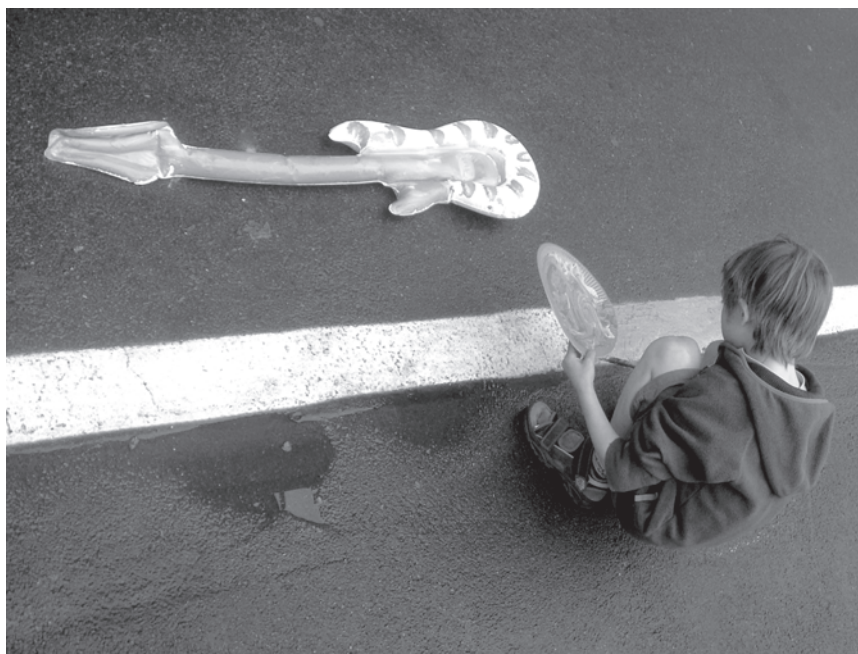
Eden muodostui Roope Eronen ja Tommi Musturin yhteydenpidon ja ideoinnin ansiosta uudeksi projektiksi aiemman yhteistyön, Piirustuskerhon, pohjalta.

Helsingin Kutikuti -työhuoneelta festivaaliin osallistuivat Sami Aho, Benjamin Bergman, Jarno Latva-Nikkola ja Tommi Musturi sekä turkulaistampere-laisesta Piirustuskerhosta, Avaruus ja Maniacs Dream -yhtyeistä tutut Roope Eronen ja Kevin Regan. Eden-projekti vahvistui Comic meets Theaterissa muusikko Tero Niskasesta. Kuten Piirustuskerhossa, on myös Eden-projektissa kyse monen henkilön yhtäaikaisesta maalaamisesta ja piirtämisestä samoille alustoille. Simultaani työskentely tuottaa ennalta arvaamattomia lopputuloksia. Samalla tekemisen eteenpäin kulkemiselle elintärkeä tuoreus uusiutuu jatkuvasti.

Eden on jäänyt maalausjatkumon nimeksi ensimmäisestä sessiosta lähtien. Sessiot toteutettiin Helsingin Kalliossa Kutikuti -työhuoneella kuutena viikonloppuna. Näyttelytöet tehtiin erilaisiin muotoihin leikatuista puulevyistä. Levyjen orgaaniset muodot ja niihin jo alusta asti maalatut väririkkaat hahmo- ja luontoteemat antoivat vaikutelman paratiisista. Tosin kyse ei ollut mistään tavanomaisesta paratiisista, vaan Eden on tämän lähinnä sarjakuvapiirtäjien ja esittävien taiteiden monitoimimiesten toisessa sanan uskonnollista mielikuvaa särmikkäämpää ja kirjavampaa. Esineet, hahmot ja tilat eivät ole semanttisesti yksiselitteisiä. Tällöin esimerkiksi sian ruumis voikin olla samalla maisema josta kasvaa puu, joka on samalla toisen hahmon aivot. Aiheiden päällekkäisyys elää vuorovaikutuksessa tekijöiden mielikuvituksen kanssa yhdistäen heidän tunteitaan ja ajatuksiaan. Yhdistävänä linkkinä on myös ryhmän jokseenkin yhteiset vaikutteet, jotka ulottuvat etenkin sarjakuvaan ja outsider-taiteeseen.

Wo ist meine gepäck ?

Ryhmä maalasi ja musisoi livenä Hallen 100PunkteLaden kaupassa 48 tuntia. Rupeama piti sisällään seinämaalauksen, löydettyjen ja lahjoitettujen esineiden maalaamista sekä improvisoidun äänimaiseman. Saksalaisille oli nähtävissä ryhmän työprosessi alusta loppuun, mikä hyvällä säällä tapahtui osittain myös

Taide leviää kadulle.

kadulla. Tapahtuman avoimen luonteen ansiosta muutama paikallinen lähestyi ryhmää kadulla osallistuakseen musiointiin ja taiteiluun. Tämä sulautuikin huomaamattomasti kokonaisuuteen. Kuvataiteellisen puolen suhteen oli ennalta suunniteltu, että päätyöksi kerättäisiin ja maalattaisiin kolmiulotteinen röykkiö ihmisten tuomista tavaroista. Osoittautui kuitenkin, ettei Eden ollut pojilta kädenkäänteessä syntyvä kesämaa.

Eden -projektin kulku Hallessa oli kuin keskinkertaisesti kirjoitettua sarjakuvaa. Välillä tarina kulkee eteenpäin

soljuvasti, mutta enimmäkseen kompuroiden. Hankaluuksia oli etenkin ennen varsinaisen työskentelyn aloitusta. Vaikeinta oli saada kokoon riittävästi materiaalia maalattavaksi, sillä muotoon leikattuja puulevyjä ei käytetty festivaalin näyttelyssä. Festivaalin yhteyshenkilö Berit Schück oli ehdottanut, että Thalia-teatterilta liikenisi irtaimistoa käyttööme. Käytännössä tämä käsitti kuitenkin vain pelkäsi jätteeksi kelpavaa tylsää roinaa.

Toiveikkaana yritti ryhmä seuraavaksi käyttää kaatopaikkaa mahdollisena

Maalaamisen edetessä päätyöksi muodostui iso takaseinä tavaroiden sijaan.

materiaaliresursseina. Saksalainen byrokratia on kuitenkin jopa jätteiden suhteen niin porrastettua, että luvan saaminen osoittautui mahdottomaksi. Näppejä oli ärsyttävä nuolla, kun tarjolla olisi ollut pölynimureita, kosketinsoittimia, televisioita, mattoja, ritilöitä, leluja ja kaikkea muuta mitä tunkion ruhtinaat olivat haalineet. Kaikki tämä oli yhden allekirjoituksen takana!

Kaduilta ja Thalia-teatterin uumenista saatiin pakon sanelemana haalittua kokoon niukasti aineksia. Lopullinen kirjo oli kuitenkin hellyttävä sekoitus keraamista elefanttia, tietokoneen näyttöä, peikkolelua, saateenvarjoa, laukkuja ja muovisia pienoismallilaivoja. Innostus maalaamiseen oli korkealla ja kaikessa kohteliaisuudessaan antoivat 100 PunkteLaden -kaupan omistajat edeniläisille luvan maalata kaupan takaseinän. Maalaamisen edetessä päättyöksi muodostuikin iso takaseinä tavaroiden sijaan.

Und was ist das ?

Muusikoiden käynnistettyä avantgardistisen improvisaationsa saimme vastapäiseltä antiikkikauppiaalta tervetuliaisviestin saksaksi: ”Nein, nein, nein, das ist verboten!” Ingo, eräs kaupan työntekijöistä, selvensi aiheuttamamme metelin kuuluvan tapahtumaan ja myrtynyt kauppias palasi liikkeeseensä pitämään meitä silmällä. Paikalliset toivat tavaroitaan maalattavaksi, mutta ensimmäisenä päivänä tuodusta arkusta emme innostuneet. Se haettiin seuraavana päivänä pois. Myöhemmin ystävällinen pariskunta toi olohuoneen matalan pöydän maalattavaksi. Tommi loihti sen akryyli-värein herkulliseksi pizzaksi. Olimme toivoneet, että paikalliset asukkaat toisivat monenlaisia ja kiinnostavia tavaroita maalattavaksi. Saimme yksinomaan kalusteita, jotka olivat hyvin yksitoikkoisia maalata.

Onneksemme musiikki pysyi innostavana koko session ajan, siitä suuret kiitokset Tero Niskaselle. Tero innostui laulamaan jopa Maamme-laulua! Yleisö oli myös kiinnostunut musiikista, jopa osallistumiseen asti. Eräskin tuntemattomaksi jäänyt muusikko pysähtyi katsomaan musisointiamme ja innostui tapailemaan musiikkiamme vapaaksi jätetyllä kosketinsoittimella. Hän esitteli itsensä meille ja kutsui keikalleen videovuokraamon avajaisiin. Nimi unohtui matkalla, mutta esityksen näimme sattumalta kun myöhästyimme raitiovaunusta lähtöpäivänä ja

Vanhasta tuolista tuli kokonaistaideteoksen osa.

videovuokraamo sijaitsi pysäkin läheisyydessä. Läksiäisiksemme saimme näin herkutella samppanjalla ja lohileivillä hauskan musiikin soidessa.

Es ist nur eine frage des stils

Eden -projektin ennen Hallea netissä tai maaliskuussa Turun b-galleriassa kohdanneet ovat luonnehtineet sitä lapseliseksi munajytäksi. Tätä jytää riitti myös Saksassa. Lauantaina, toisena maalauspäivänä, osallistui sessioomme joukko lapsia ja taideopiskelijoita, kaksi tyttöä Hallesta ja yksi tyttö Berliinistä. Hallelaiset maalasivat mukanaan tuomansa tuolin ja Berliinistä saapunut tyttö maalasi seinään kaupassa. Lapset osoittivat paljon rohkeampaa ja jopa mieli-puolisella energialla latautunutta lähestymistä tavaroita ja värien paljoutta kohtaan. Kupit lorotettiin täyteen väriä ja sitä suorastaan kaadettiin töiden päälle. Väriä oli niin paksu kerros, että osa siitä oli

vielä kuivumatta kun veimme session päätteeksi työt sisälle kauppaan. Lapset olivatkin inspiroivan anarkistisia. Eräs poika repi Mandelbrotina tunnetun peikkolelun irti rakennelmasta, ja maalasi sen vasten katua tökkien pensselillä kuin maanviljelijä pistelee talikolla peltoa.

Berliiniläinen sensijaan oli ilmiselvästi saanut klassista koulutusta, sillä hän tarttui ensimmäiseksi pastelliliituihin ja maalasi ekspressiivisesti maanläheisillä sävyillä. Maalatut kaaret, mitkä muistuttivat jotain kukkien ja H.P. Lovecraftin Cthulhun lonkeroiden väliltä eivät istuneet keskeneräisenä väreiltään hyvin kirkkailla pää-

väreillä toteutettuun kollaasiin. Ne tarjosivat kuitenkin odottamattoman näkökulman maalaukseen ja antoivat syytä miettiä ympärille maalattavaa pintaa. Myös osallistuminen edeniläisten jamitteluun oli berliiniläisen tytön suhteen hieman odotettua ideologisempaa. Karsaasti katsoimme jälkepäin tytön katuun kirjoittamaa runollista latteutta ja näimme hieman vaivaa sen sotkemiseksi. Myös paikallisten tyttöjen tuoliin kirjoittama Eden -teksti oli kirjainmuotoilultaan heikko esitys, mikä saattaisi tätä lähtökohtaisesti elitististä visuaalisen suunnittelun puolen harrastajaa vaivata. Itsekritiisyytemme ei ole niin suvaitsematon ettemme voisi nauttia tällaisesta osana kokonaisuutta. Tarkoitus oli tarjota lapsille ja ohikulkijoille mahdollisuus itseilmaisuuksiin ja tytöt osoittivat miellyttävästi oman taustansa kuvataiteissa. Lopputulos oli yksimielisesti tyydyttävä ja saksalainen olut sekä aurinko saivat aikaan hymyn huulillemme.

Wovon mann nicht sprechen kann...